

Innspill til «Politisk strategi – debattnotat til fylkesårsmøtene» fra Brønnøy SV

Fredsarbeid

Vi savner den tredje foten i SVs identitet. Fredsarbeid. SF ble dannet ut fra forsvarspolitisk opposisjon, dette har også vært sentralt i SVs politikk, men nå er SV en del av den allmenne oppslutninga om opprustningspolitikken. Er det virkelig slik at SV mener opprustning er den eneste måten å forsvare seg på? Hva med sivil støtte til opposisjonelle i andre land? Hva med folk til folk samarbeid for å bygge opp tillit mennesker mellom, istedenfor å dyrke fiendebilder? For eksempel med vår nabo i øst.

Forrige århundres forsøk på å bygge internasjonale institusjoner for en regelstyrt verden, rives ned i raskt tempo. Nå ser det ut til å være den sterkeste rett som er styrende. Presidentordrer spys ut og endres like fort, fordi «JEG har ombestemt meg».

Hva om SV arrangerer en skikkelig konferanse med faglig tunge innledere om fredsarbeid i vår tid?

Mindre forskjeller

Vi ønsker oss ett sterkt SV som tar kampen for fellesskapet og for universelle løsninger som det dominerende perspektivet.

Varaordføreren i Arendal fra SV har tatt tak i kommunal fattigdom. Det er i kommunene folk bor og trenger offentlige tjenester. SV bør støtte dette opprøret, slik at partiet får styrket eierskapet til denne saken. Vi tror på så gode offentlige helsetjenester, skole, barnehage og eldreomsorg at de som har penger til å velge private løsninger, heller velger offentlige tilbud fordi de er gode og nære. Når det offentlige ikke leverer gode nok tjenester, så øker etterspørselen etter private tjenester. Det er kritisk at de tjenestene det offentlige sier de skal levere, leveres på et høyt nok nivå. Hvis folk heller velger dyrere private løsninger, så er det et tegn på at nivået ikke er tilfredsstillende. Foreløpig er den offentlige skolen dominerende, men det er raskt vekst i private skoler. Et annet eksempel på at offentlige tjenester ikke leverer godt nok er veksten i private helseforsikringer, cirka 1 million nordmenn har private helseforsikringer.

SV må forholde seg til den aktuelle debatten, både regjeringa og KS proklamerer at det ikke er mangel på penger som er den største utfordringa for helsevesenet, men mangel på hender og fagfolk. Det er på de offentlige velferdstjenestene SV bør være i front. Det er disse fellestjenestene som er fundamentet for et inkluderende samfunn. Samfunnet vil endres raskt dersom helsevesen og skole ikke lenger brukes av alle.

Alternativ B – «Den aller viktigste saken i perioden blir å sørge for at velferdsstaten fungerer for folk ...», bør derfor være det viktigste perspektivet for SV.

Og så må vi forholde oss til de aktuelle debattene. Regjeringa og KS svarer på alle krav om flere ansatte i omsorgstjenestene og skolen med at problemet er at vi har for få hender. Det er ikke penger, men folk som er problemet. Klarer vi å gi troverdige svar på at det er mulig å rekruttere nok kvalifisert personale til den offentlige omsorgen vi vil ha? Det er en avgjørende forutsetning for å få tillit.

Det er folk som sliter med å få endene til å møtes. Det dreier seg i særlig grad om folk som er avhengig av offentlige ytelser og/eller folk som ikke disponerer egen bolig. Boligpolitikken i Norge støtter mest opp under oss som eier egen bolig, fradrag for gjeldsrenter, og skattefri utleie, mens folk som er på leiemarkedet får lite hjelp. Norge bør ta et krafttak for å etablere en tredje sektor i boligmarkedet, et ikke-kommersielt tilbud om leie av leiligheter.

"Det er mange som sliter med hverdagsøkonomien". Ja, men er ikke det først og fremst folk som står utenfor arbeidsmarkedet eller folk som ikke eier sin egen bolig? Generelt ligger forbruket i Norge på et høgt nivå, det er vanskelig å forsvare en generell forbruksvekst som et politisk mål.

Et parti som får ting gjort

Hvis man vil framstå som et parti som får ting gjort, så må man prioritere/synliggjøre ting som blir realisert/kan bli realisert. Klima som eksempel, det har lenge vært klimakrise, men fremdriften er treg, selv om det ikke nødvendigvis er «grønne» partier sin skyld at det går så tregt, så sees det på som at de grønne partiene ikke har klart å gjøre det de prioriterer høyest.

En plan for hvordan olje og gass skal fases ut, og en plan for hva Norge skal gjøre i stedet. Dette temaet kan dytte partiet begge retninger, når det kommer til troverdighet på at man kan få ting gjort. En god utførelse her vil vise at man kan få ting gjort, men det kan også gå andre veien. Store mislykkede vindmøllerparker, utfasing av olje uten å finne nye arenaer for Norge å prestere i, da kan vi i stedet bli oppfattet som at vi «mangler realisme». Og at idealer/verdier om grønt skifte går på bekostning av norsk økonomi.